

h) Gosp. Levstik v listu od 1. oktobra t. l. prosi, naj mu slavni odbor dovoli, da Vodnikov rokopis dovršen podá v enem mesecu. Tajnik mu je ustmeno dovolil ta obrok. Naj slavni odbor pritrđi tej dovolitvi. (Odbor pritrđi.)

Po tem takem se za trdno nadjamo, da ta rokopis pojde meseca novembra v tiskarnico. *)

Poziv.

Po nasvetu čast. gosp. Ferd. Kočevarja je Matičin odbor v seji 15. oktobra l. l., naročivši si od Matice ilirske literarno zapaščino Stanko-Vrazovo, sklenil tudi sprejemati nabirke doslej še ne priobčenih: 1) narodnih pesem, 2) narodnih pripovedek, 3) narodnih prigovorov, 4) narodnih običajev, na pr. o raznih letnih časih, godovih, ženitvah itd., — vraž, iger in plesov, 5) krajnih in osebnih imen.

Nabrano gradivo se ima slednjič pregledati in pretesti, kar se ga bo priobčenja vrednega spoznalo, natisniti in dotičnim gg. nabiralcem, ako bodo zahtevali, za natisnjeno blago navadna nagrada plačati, drugo pa v Matičini knjižnici shraniti. Za nabiranje se je določilo dve leti časa. Poslane nabirke v rokopisih se bodo tudi nefrankirane sprejemale.

Važnost in potreba take zbirke je tem očitnejša, čem bolj so se dandanašnji lepe stare šege bistroumne in čilega našega naroda, toliko narodom mejaka, jele zlasti iz mest in viših stanov umikati in pozabivati, in čem manj se dozda s takimi, vse družbinsko gibanje naših rojakov v podabljaljivimi zbirkami ponašati zamoremo. Zatorej Matičin odbor vabi vse častitljive rodoljube, naj po svojih krajih in prebivališčih zasledujejo vse narodno blago, spadajoče v zgorej omenjeno področje, ter naj je zapisujejo z dostavkom, v katerem kraji, in ako je moč, kako daleč na okoli se ta ali uni običaj nahaja. Da pa taka zbirka tudi za jezikoznanstvo ne bo brez vspeha, naj se pesmi, pripovedke, prislovice in imeniki napišejo, kolikor je mogoče, z vsemi posebnostmi ljudske izreke, celó besednih povdarkov ne izvzemši. Pesmam pa naj se dodajo, če je moč, tudi napevi.

Nabirke naj se pošiljajo odboru Matičinemu v Ljubljano. Vsak nabiralec naj blagovoli ob enem tudi svoje prebivališče in svoj stan naznaniti, da se mu bo moglo dopisati, ako bo potreba.

V Ljubljani o vseh Svetih 1868.

Odbor slovenske Matice.

Národne stvari.

Tabor šempaški.

(Konec.)

Odborov predsednik in začetnik taborskih priprav, g. dr. Lavrič, začne zbor s primernim govorom, razlaga in povdarja važnost tacih shodov in naznani, da bo treba voliti zboru župana ali predsednika; pa ni še bil dobro izgovoril, ko je že vsa množica njega za predsednika zahtevala.

Zdaj se je začelo vse po programu vršiti. Govorili so: o 1. točki (o zedinjenji vseh Slovencev po postavni poti) dr. Tonkli in za njim o isti točki dr. Vošnjak, kateri je prinesel taboru pozdrav od štarskih bratov;

o 2. točki (vpeljanji slov. jezika v šole) je govoril g. Nabergoj; o 3. točki (slovenskem uradovanju) oddavši predsedništvo g. dr. Žigon-u, govoril je dr. Lavrič; o 4. točki (o podelovanju javnih služeb domačinom) g. V. Dolenc, privatni uradnik v Gorici; o 5. točki (slov. uradovanju v škofijskih in cerkvenih uradih) g. E. Klavžar; o 6. točki (o napravi glavnih šol na Goriškem s pridruženim poučevanjem v kmetijstvu) g. J. Živec, posestnik in predsednik čitalnice v Skopem na Krasu. — Dr. Lavrič je na to svoj končni govor imel; izrazilši svoje veselje, da je ta dan doživel, je pohvalil ljudstvo za izgledno obnašanje. Dr. Tonkli je prebral pozdravilne telegrame, ki so došli od dr. Bleiweisa in dr. Coste, od društva za brambo narodnih pravic in od Sokola v Ljubljani, od čitalnice Barkolske in Rojanske pri Trstu, od Slovencev Savinske doline (iz Celja), od čitalnice Mariborske, od „Slovenije“ in „Slovenske besede“ v Gradcu. Dr. Lavrič je čital dva pozdravilna dopisa iz Pivke in Barke; v prvem se izrazuje želja, da bi se spomladi napravil tabor na Pivki. Poslednjič je še g. Mat. Doljak, župan Solkanski, spregovoril par besedí, rekoč, da, kar se je danes storilo, je le sejanje; želó da se ne bo že brž jutre, ampak pozneje, samo da bodo sejanci na njivo in setev pazili, da žito dozori.

Izmed pomenljivejših in sijajnejših momentov med zborovanjem (povrh v vvodu navedenih) naj omenimo te-le: 1) Primerno in jako razumno pritrjevanje poslušalcev, kteremu se je videlo, da ni umetnija klakêrjev (slišati je bilo: „hočemo“, „zahtevamo“, „zedinimo se“, „zediti se hočemo“, „žalostno res“, „krivica, krivica“, „v našem jeziku naj se nam piše“, „ploskanje, dobro- in živio-klicanje itd. itd.); 2) nepopisljivo navdušeno pozdravljanje dr. Vošnjaka, ko je bil po govoru na govorišče poklican; 3) prisrčno gromovito živio-klicanje dr. Bleiweis-u, ko se je njegov in Costov telegram prebral; 4) da so bili skoraj sami zreli možki; 5) da se niso ganili z mesta, da-si so trajali govori čez dve uri in je bila gnječa bolj kakor o shodih v cerkvi; 6) zgledni red, da se ni čisto nič nevsječnega pripetilo, ne pri zboru ne potlej (samo 5 žandarjev je bilo tam za pričo, da ni bilo nikake straže treba); 7) vsi od konca do kraja dobro ubrani govorili, samo da so bili nekteri za ljudstvo gledé na izraze previsoki; 8) gromovito živio-klicanje cesarju.

Pravih taborcev število se ceni na kakih 8 do 10 tisuč; gledalcev meščanav od strani je bilo tudi še precej. Teh in unih pa bi bilo še na tisoče več, ko ne bi se bile raznašale gori opisane govornice po mestu in deželi. Zastav pred odrom z raznimi primernimi napisi bilo je (ako se nisem uštel) 25.

Po končanem zborovanju se je zbralo na odru kakih 50 pevcev, Tominskih, Kanalskih, dijaških, iz Razdrtega, Rihenberg, Dornberga, Komna itd. itd.; peli so „Naprej“, „Hej Slovenci“ in mnogo družih pesem. O mraku so se zapalili umetni ognji v narodnih barvah in s prislovico „Složimo se“! Ob enem smo zagledali po vrhah na Krasu in ob Čavnu velike krese. Al zdajci je začelo rosiťi nebo svoj blagoslov na opravljeno veljavno opravilo, in, kar ni bilo ušlo ljudí domú, so se stiskali v Spacapanovi gostilnici in v Šempaskih krémah, kjer ni bilo veselega prepevanja ne konca ne kraja. Duša ponočnega razveseljevanja pa je bil Tominski pevski zbor pri Šempasu. Tam je bil taborov odbor in so se odmevale mnoge napitnice narodnim stvarém in možém veljajoče.

H koncu moram še povedati, da največo zaslugo zastran pripravljanja za tabor ima deželni uradnik g. E. Klavžar.

*) V „Slov. Narodu“, ki je svoje sporočilo o XII. odborovi seji menda posnel le po „Triglavu“, bere se toliko zmot in neresnic, da je opravičena prošnja, naj se on, ki bi kedaj hotel govoriti ali pisati o tej seji, ravna po tem izvestju.